

Autorka bestselleru *Sklenice srdíček*

Jennifer Hillier

Malá tajemství

Malá tajemství

Little Secrets

Text Copyright © 2020 by Jennifer Hillier

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.

All rights reserved.

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Petrášková, 2021

Cover © Zhivko P. Petrov, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1602-9 (pdf)

Jennifer Hillier

**Malá
tajemství**

VENDETA

*Pro Darrena a Moxieho,
všechno, co mě zlomilo, mě dostalo až sem
a já bych to udělala znovu,
a pro Lori Cossetto,
nezvládla bych to bez tebe
a budu ti za to navždy vděčná.*

KAPITOLA 1

I normálně je Pike Place Market past na turisty. Zkombinujte to s vánočními nákupy na poslední chvíli a s extrémně teplým a slunečným víkendem, jaký se v prosinci jen tak nevidí – a rázem se ocitnete na nejrůšnějších tří a půl hektarech v nedělním odpoledním Seattlu.

Marin nese Sebastianovu bundu v jedné ze svých nákupních kabel, ale stejně je celý upoceny. Jeho ručička jí vyklouzává z dlaně pokaždé, když zatáhne příliš silně, aby ji odvedl za něčím, co ho zaujalo.

„Mami, já chci lízátko,“ opakuje už podruhé. Je unavený a začíná být protivný. Spíš by se potřeboval prospat. Jenže Marin už zbývá koupit jen jediný dárek. Je hrdá na to, že dárky vybírá pečlivě a jsou vždy velmi osobní. Jejího čtyřletého syna naopak vánoční nákupy absolutně neberou. Sebastian věří, že všechny dárečky mu donese Santa, a tak jediné, co ho teď zajímá, jsou sladkosti.

„Bashi, prosím tě, vydrž ještě pět minut,“ vydechne vyčerpaně. „Pak ti ho koupíme, ano? Ale musíš být hodný. Ano?“

Je to férová dohoda a její syn přestává fňukat. V tržnici je cukrárna, kterou oba dobře znají. Byli v ní už mnohokrát. Je nestydatě okázalá a vyrábí se v ní mnoho cukrovinek, ale nejznámější je pro své čokoládové krémové pralinky, vyráběné přímo na místě. Průčelí obchodu je vyvedeno v odstínu Tiffanyho modré a jeho název se elegantní zlatou kurzívou táhne přes celou výlohu: *La Douceur Parisienne*. Nic tu nestojí méně než čtyři dolary a to

ohromné lízátko s duhovými spirálami, po němž prahne Sebastian, stojí pět.

No ano, celých pět dolarů za jedno lízátko. Marin si je velmi dobře vědoma nehoráznosti té ceny. Na Sebastianovu omluvu by bylo ale potřeba říci, že by o jeho existenci vůbec nevěděl, kdyby ho tam při minulých nákupech sama párkrát nevzala nakupovat čokoládu. A dlužno podotknout, že zatraceně dobrou čokoládu. Říkala si, že ho čas od času může trochu rozmazlovat, a stejně jsou tu všechny výrobky z třtinového bio cukru a místního medu. Derek tyto její důvody nikdy neuznal. Ten má za to, že se prostě snaží najít výmluvu, aby nemusela přiznat, že její syn má stejně chlupatý jazýček jako ona sama.

Ale Derek tu není. Derek je někde na First Avenue, pije pivo ve sportovním baru a dívá se na zápas Huskies, zatímco Marin dokončuje vánoční nákupy s jejich rychle se unavujícím čtyřletým synkem po boku.

V kapse jí zavibroval telefon. Obchod je příliš hlučný, takže zvonení neslyší, ale vibrace cítí zřetelně. Pustí synovu ruku a sáhne pro mobil. Možná je to Derek a volá, že zápas už skončil. Podívá se na displej. To není její manžel. Nemá vůbec náladu si s někým povídat, ale volá Sal. Tomu si to nemůže dovolit nezvednout.

„Bashi, zůstaň tady,“ nařídí synovi a stiskne tlačítko. „Ahoj.“

Přidrží si telefon na uchu zdviženým ramenem a napadne ji, jak parádní by bylo mít v takové chvíli sluchátka. Pak si ale uvědomí, že nechce vypadat jako ty nemožné matky procházející se všude se sluchátky v uších.

„Jsi v pořádku? Jak se daří matce?“ Popadne znovu Sebastianovu dlaň a pozorně naslouchá výctu stresujících ranních zážitků svého přítele. Salova matka se zotavuje po operaci kyčle. Náhle do ní někdo neurvale vrazil, až jí vyrazil z ruky kabelku i nákupní tašku. Ani se neomluvil a spěchal dál. Vrhla za ním vražedný pohled. Nemožní turisti.

„Mami, nepovídej si pořád.“ Sebastian ji zatáhne za ruku a znovu začíná fňukat. „Říkala jsi *lízátko*. To *velké*. S těmi *kolečky*.“

„Bashi, co jsem ti řekla? Musíš počkat. Musíme napřed něco dodělat.“ Už do telefonu Marin dodá: „Sale, promiň, mohla bych ti zavolat později? Jsme v obchodě a je to tu jeden blázinec.“

Schovává telefon do kapsy a připomíná Sebastianovi jejich dohodu. Tyhle dohody jsou pro ně oba docela nová věc. Začali s nimi, když se Sebastian před pár měsíci odmítal před spaním koupat. „Když se vykoupeš, přečteme ti ještě jednu pohádku,“ řekla mu a fungovalo to jako zázrak. Byla to výhra pro oba. Koupání šlo od té doby mnohem klidněji a potom, když si opřel provoněné vlásky o její tvář, mu nahlas předčítala pohádky, které mívala v dětství sama ráda. *Zvědavý George* se plynule střídal s *Dobrou noc, měsíci*. Tenhle rituál ukládání ke spánku patří k jejím oblíbeným a ona se děsí dne, kdy ho její syn odmítne a začne si před spaním číst knížky sám.

Protentokrát ale Sebastian zmlkne, když mu řekne, že jestli ještě jednou zakňourá, nedostane lízátko žádné. Je jí právě takové horko a je právě tak unavená jako on a navíc má hlad a cítí nedostatek kofeinu. Tedy cukru a kofeinu – to ale bude muset počkat. S Derekem se mají potkat u nejstaršího Starbucksu na světě, u toho, co je těsně vedle cukrárny, jenže na žádné odměny nemají nárok, dokud neskončí s nákupy.

Poslední dárek na jejím seznamu je pro Sadie, manažerku Marinina salónu v centru města. Je v šestém měsíci těhotenství a čas od času naznačuje, že by ráda dala výpověď, aby mohla s dítětem zůstat doma. Marin sice respektuje její volbu a to, že chce udělat to nejlepší pro svou rodinu i pro sebe, ale na druhou stranu by o ni nerada přišla. Sadie se nedávno zmínila, že viděla v knihkupectví v prvním podlaží obchodního domu první vydání knihy *Příběhy Benjamina Bunnyho* od Beatrix Potterové. Jestli tu knihu ještě mají, Marin ji pro ni koupí. Sadie byla deset let jejím nepostradatelným

zaměstnancem a zaslouží si něco extra. A také to snad Sadie připomene, že má svoji šéfovou i svou práci ráda, a snad se díky tomu rozhodne vrátit z mateřské dovolené zpátky.

Sebastian ji znovu zatáhne za ruku, ale Marin mu pevně sevře dlaň a vleče ho ke knihkupectví, kde se s úlevou dozvídá, že stále ještě mají to první vydání knihy Beatrix Potterové. Při placení dokáže propašovat do košíku pár knížek o želvákovi Franklinovi. Když vychází zpět do patra obchodního domu, cítí znovu vibrovat telefon. Tentokrát je to textovka.

Už to dohráli. Díkybohu, je to Derek. Vážně by se jí hodila nějaká pomoc. Jdu za vámi. Kde jste?

Cítí, jak jí Sebastianova zpotená ručička vyklouzla z dlaně. Nevadí jí to, stejně potřebuje obě ruce na to, aby mu odepsala. V každém případě ví, že má svého chlapečka po boku, a on dokonce pro jednu stačí i jejímu rychlému kroku, namířenému k cukrárně. Slib je slib, i když připouští, že představa čokoládové pralinky s malinou uvnitř jí v plnění jejího slibu trochu pomohla.

Jdeme do té parádní cukrárny, píše zpátky. A pak do Starbucks. Dáš si něco?

Tacos, odpovídá její manžel. Mám hlad. Nechceš se sejít u stánku?

Marin se ušklíbne. Nemá vůbec v oblibě tyhle stánky s jídlem a pouliční občerstvení vůbec. Naposledy jí po tom taco bylo špatně.

No bueno, odepisuje mu. Co se zastavit ve Fénixovi a na zpáteční cestu si vzít pár sendvičů s trhaným vepřovým? To je lepší maso.

Mám HLAD, píše Derek. Něco si musím dát. A to lepší maso ti ukážu dnes večer, když budeš hodná.

Tiše protočí panenky k obloze. Její přítelkyně si stěžují, že jejich manželé s nimi nikdy neflirtují. Ten její to dělá pořád. *Dobře. Dej si to masné taco, ale máš to u mě.*

Tak dobře, stejně už stojím ve frontě. Odpověď končí spiklenecky mrkajícím smajlíkem. Uvidíme se za chvíli. Bashovi koupím churro.

Chce se jí napsat, ať tu smaženou pochoutku nekupuje, ale vtom si uvědomuje, že už Sebastiana necítí vedle sebe. Vzhledně od displeje a popotáhne si na rameni stále těžší kabelu. Pak se dívá dolů. „Bashi? Sebastiane?“

Nikde poblíž ho nevidí. Reflexivně se zastavila uprostřed kroku a člověk za ní jí narazil do zad.

„Tohle miluju,“ zamumlá ke své společnici a opovržlivě si odfrkne.

Je jí to jedno. Svého syna nikde nevidí a začíná panikařit. Povytáhne krk a rozhlíží se přes hlavy davu místních i turistů, kteří se ve skupinách potloukají po obchodním centru. Sebastian nemůže být nijak daleko. Očima divoce téká kolem a hledá jakýkoliv náznak malého kluka s tmavými vlasy, které vypadají přesně jako ty její. Na sobě má hnědo-bílý svetr se sobem, pletla ho jedna dlouhodobá klientka jejího salónu. Sebastian ho má rád tolik, že ho minulý týden chtěl nosit prakticky denně. Vypadá v něm rozkošně, knoflíky na svetru jsou pojaté jako oči a čenich a z ústřížků kožešiny jsou na něm našitá ouška.

Nikde ho ale nevidí. Soba ani Sebastiana.

Agresivně rozrazí dav a divoce se rozhlédne kolem. Kabelka i kabáty ji najednou tíží, a stejně tak i nacpaná kabelka s dárky. Vykřikne jeho jméno. „Sebastiane! *Sebastiane!*“

Teď už si jí všimají i ostatní návštěvníci centra, ale většina jí věnuje sotva rychlý pohled a pokračuje v chůzi. Centrum je přeplněné a je tu takový hluk, že sotva vnímá vlastní myšlenky. Bezděčně se dostane ke krámku s mořskými plody, kde se tři podsadití rybáři s krvavými skvrnami na overalech pošťuchují ke značné radosti davu, který pozoruje, jak si jako fotbalové míče přehazují lososy.

„Sebastiane!“ Teď už panikaří naplno. V ruce jí zavibruje telefon. Je to Dereková další textovka. Dostal se na řadu a chce naposledy vědět, jestli jí má také něco koupit. Zpráva ji naprosto vykolejila. Nechce žádné zatracené taco, chce svého syna.

„Sebastiane!“ vykřikne teď už naplno. Její panika se mění v hysterii a uvědomuje si, že okolní lidé ji musí mít za blázna. V jejich očích vidí jak starost, tak strach.

Přistupuje k ní starší žena se stříbrnými vlasy. „Můžu vám nějak pomoci, paní? Ztratilo se vám dítě?“

„Ano, jsou mu čtyři a je takhle vysoký. Má hnědé vlasy a svetr se sobem a jmenuje se Sebastian.“ Všechno to vychrlí jedním dechem. Marin se potřebuje uklidnit a nadechnout, protože hysterie jí teď nijak nepomůže. Pravděpodobně panikaří zcela hloupě. Jsou přece v moderním centru plném turistů, s ostrahou na každém rohu a je těsně před Vánoci. Nikdo by přece neunášel dítě před Vánoci. Sebastian se prostě trochu zatoulal a během minuty jí ho někdo přivede a ona řekne pokorně díky a pevně svoje dítě obejmě. A pak si k němu klekne a přísně mu vysvětlí, že má být *pořád tam, kde ho vidí*, protože *jestli ho nevidí ona, nemůže vidět ani on ji*, a jeho tvářička se stáhne, protože vždycky, když se rozčílí ona, rozčílí se pak i on. Pak mu zasype tvář polibky a vysvětlí mu, že se jí na veřejnosti musí vždycky držet, protože je důležité, aby byl *v bezpečí*. Znovu ho ujistí, že už je všechno v pořádku, znovu mu vlepí pusu a pak mu samozřejmě koupí to lízátko, když už mu ho slíbila. A pak, později až to bude doma v bezpečí vyprávět Derekovi a Sebastian bude spát ve své postýlce, řekne mu, jak strašně vyděšená byla těch pár minut, kdy nevěděla, kde je jejich syn. A pak bude řada na jejím manželovi, aby ji uklidňoval a připomněl jí, že nakonec všechno dobře dopadlo.

Protože všechno dopadne *dobře*. Protože oni ho najdou. Samozřejmě že najdou.

Vytáčí číslo a volá Derekovi. Jakmile to zvedne, zpanikaří. „Sebastian je pryč.“ Její hlas je třikrát hlasitější a o půl oktávy výš než normálně. „Ztratila jsem ho.“

Derek ji zná a okamžitě ví, že to není vtip. „Cože?“

„Nemůžu najít Sebastiana!“

„Kde jsi?“ ptá se a ona se rozhlédne a zjistí, že se znovu přesunula, že už není u rybářů. Teď stojí poblíž hlavního vchodu pod ikonickou neonovou cedulí Public Market.

„Jsem u toho prasete,“ říká a ví, že on pozná, co tím myslí.

„Zůstaň tam, přijdu hned.“

Ke starší dámě, která jí nabídla pomoc, přibýly dvě další a ještě muž – něčí manžel – kterého vyslaly, aby to ohlásil ostraze. Derek se objevil o pár minut později, celý udýchaný, protože běžel z opačného konce centra. Už při prvním pohledu do tváře své ženy bez Sebastiana jeho tvář zkamení. Jako kdyby čekal, že než dorazí, bude to v pořádku a že jediné, co se bude čekat od něj, bude utěšit vyděšenou, ale už klidnou ženu a vyděšené, plačící dítě. V tom byl Derek vždycky dobrý. Ale nenašel tu ani plačící dítě, ani klidnou ženu a v daném okamžiku netušil, co dělat.

„Co se *děje*, Marin?“ vyhrkne její manžel. „Cos to udělala?“

Ta slova nezvolil dobře, vyzněla, jako kdyby ji obviňoval, a ona se pod jejich nápořem až přikrčila. Marin ví, že tahle otázka ji bude strašit už navždy.

Co to udělala? Ztratila jejich syna, to udělala. A je připravená přijmout za to vinu a všem se omluvit třeba tisíckrát, jakmile ho najdou. A oni ho *najdou*, protože ho *musejí* najít, a jakmile ho najdou, jakmile bude zpátky a v bezpečí její náruče, bude se cítit jako naprostý idiot.

Zoufale se těšila na to, jak se bude cítit jako naprostý idiot.

„Byl tady u mě, pustila jsem jeho ruku jen na chvíličku, abych ti odpověděla, a v tu chvíli byl pryč.“ Teď už z ní hysterie prýští naplno a lidé na ni nejenom zírají, ale už se i zastavují, nabízejí pomoc a žádají popis toho chlapce, který se jí ztratil.

Dva členové ochranky v šedých uniformách přistupují k tomu ochotnému člověku, který už jim vysvětlil, že hledají malého chlapce ve svetříku s liškou.

„Ne s *liškou*,“ vyštěkne Marin vztekle, ale nikdo si toho nevšimá. „*Se sobem*. Je to svetř se sobem, hnědo-bílý a černé knoflíky má místo očí –“

„Máte fotku svého syna v tom svetřu?“ zeptá se jeden z členů ochranky a ona se silou drží, aby se na něj nerozkřičela, protože ta otázka je nesmírně hloupá. Zaprvé, kolik čtyřletých kluků v originálním, ručně pleteném sobím svetřu tady v obchoďáku asi pobíhá? A zadruhé, *jistěže* má obrázek svého syna, protože je to její *syn*, v mobilu má jeho fotek plno.

Berou si jeho fotku a posílají ji ostatním.

Jenže ho nemůžou najít.

O deset minut později dorazí policie.

Ani policie ho nemůže najít.

O dvě hodiny později, když už policie v Seattlu prohlédla všechny kamerové záznamy, v šokované nevěře spolu s Derekem civí na monitor počítače, kde vidí chlapečka ve svetříku se sobem, jak opouští obchodní centrum ruku v ruce s člověkem, kterému není vidět do tváře. A pak vyšli dveřmi na nejbližší podzemní parkoviště. To ale nemusí znamenat, že *šli* na parkoviště. Jejich syn svíral v druhé ruce lízátko se stejnými barevnými spirálami, jaké by mu koupila jeho matka, kdyby měla příležitost. Ten člověk byl od hlavy až k patě v kostýmu Santa Clause, včetně vysokých černých bot, ježatého obočí a bílého plnovousu. Z úhlu kamery nebylo možné rozpoznat jeho tvář. Nebylo možné dokonce ani zjistit, zda je to muž, nebo žena.

Marin nedokáže uvěřit tomu, co vidí, a žádá je, aby záznam přehrávali znovu a znovu. Mhouří oči na monitor, jako kdyby tak dokázala rozeznat víc podrobností. Záznam je trhaný, zrnitý, vypadá spíš jako série zrnitých záběrů než videozáznam. Pokaždé ji znovu vyděsí okamžik, kdy Sebastian mizí ve dveřích. Jednu vteřinu je tam, zvedá nohu, aby překročil práh, a pak je pryč.

Je tam. Je pryč. Přetočí záznam zpátky. Je tam. Je pryč.

Derek za jejími zády přechází po místnosti a vzrušeně mluví s ochrankou a policií, k ní ale doléhají jen jednotlivá slova – *únos, ukradli, vyhlásit poplach, AMBER Alert, FBI* – protože všechno přehluchuje křik, který v sobě dusí. Jako kdyby se to dělo někomu jinému. Jako kdyby se dívala na film.

Někdo v kostýmu Santa Clause jí právě ukradl syna. Záměrně. Cíleně.

I když je kamerový záznam černobílý a rozmazaný, je jasné, že Sebastian šel dobrovolně. Nevypadal vyděšeně. Tvářil se vesele, protože v jedné ruce měl pětidolarové lízátko a za druhou ho držel Santa Claus. Obsluha v La Douceur Parisienne zkontrolovala své záznamy a prodavačky potvrdily, že ten den prodaly sedm lízátek, ale nevzpomínají si na žádného zákazníka v kostýmu Santy a v jejich obchůdku uvnitř žádné kamery nejsou. U výjezdu z podzemních garáží, kudy zřejmě odešli Sebastian s únoscem, je jen jedna kamera, ale protože je namířená tak, že jsou odjíždějící auta vidět jen zdálky, není možné rozpoznat jejich značky. Během hodiny po únosu Sebastiana opustilo parkoviště padesát čtyři aut, a policie nedokáže identifikovat ani jedno z nich.

Čas na bezpečnostním záznamu, který mají, ukazuje, že Sebastian a jeho únosce opustili centrum jen čtyři minuty poté, co si jeho matka uvědomila, že je pryč. V tu dobu ještě nebyla informovaná ani ochranka.

Čtyři minuty. Jen tolik stačilo, aby jí ukradli dítě.

Lízátko, kostým Santy a dvě stě čtyřicet vteřin.

Část první

O PATNÁCT MĚSÍCŮ POZDĚJI

*Poslyš, dýcháš jen trochu,
a zveš to životem?*

MARY OLIVER

KAPITOLA 2

Říká se, že když se ztratí dítě Sebastianova věku a neobjeví se do čtyřiaadvaceti hodin, patrně už se nenajde.

Tohle je první myšlenka, se kterou se Marin Machadová budí každé ráno.

Druhá myšlenka patří tomu, jestli se dnes zabije.

Někdy se ty myšlenky vytratí dřív, než vstane z postele, nebo je ve sprše rozpustí horká voda, tryskající ze sprchové hlavice. Někdy také zmizí, než dopije kávu nebo po cestě do práce. Někdy s ní ale zůstanou celý den jako šeptající, hrozivé mraky vzadu v její mysli a nedokáže se jich zbavit. V takových dnech se sice jeví ostatním jako normální člověk, který se s nimi dokáže normálně bavit, jenže uvnitř vede úplně jiné rozhovory.

Jako například tenkrát ráno. Marin se ukázala ve svém salónu v centru města v růžových šatech Chanel, které vyhrabala ve své skříni ještě v obalu z čistírny. Když vešla dovnitř, vypadala úchvatně, jak si všimla její recepční, mladá blondýna s vytříbeným smyslem pro módu.

„Dobré ráno, Marin,“ zavolala na ni Veronika se zářivým úsměvem. „Ty šaty jsou parádní. Vypadáš naprosto úžasně.“

Marin jí oplátila úsměv a prošla elegantní čekárnou do své kanceláře v zadních prostorách salónu. „Díky, V. Úplně jsem zapomněla, že je mám. Jak vypadá dnešní program?“

„Jsme úplně nabití,“ zatrylkovala Veronika jako ranní ptáče.

Marin přikývla a znovu se usmála. Do kanceláře odcházela s myšlenkou, *dnes to možná udělám. Vezmu si nůžky – ne ty nové, kterými jsem loni stríhala Scarlett Johanssonovou, ale ty staré, které jsem měla na JLo před pěti lety. Ty mi vždycky pasovaly do ruky nejlíp a vrazím si je přímo do krku, tam, kde cítím pulz. Udělám to v koupelně před zrcadlem, abych se dobře trefila. Určitě to udělám v koupelně, tam se jim bude uklízet nejlíp. Dlažba je z tmavé břidlice, skvrny na ní nebudou vidět.*

Jenže to neudělala. Očividně.

Ale přemýšlela o tom. Stále o tom *přemýšlí*. Každé ráno. A většinu večerů. Občas taky odpoledne.

Dnešek našťestí vypadá jako jeden z těch lepších a myšlenky, které na ni útočí každé ráno, se začínají ztrácet. Když budík zazvoní, jsou už pryč. Rozsvěcí lampičku vedle postele a zašklebí se, protože si uvědomí odpornou pachutí, která jí v ústech zbyla po včerejší vypití láhvi červeného vína. Dlouze si lokne ze sklenice vody vedle postele, vypláchne si jí ústa a pak odpojí telefon od nabíječky.

Jedna nová zpráva. *Žiješ?*

Je to Sal, samozřejmě, píše jako vždycky, stejný text každé ráno, pokud se neozve sama první. Komukoliv jinému by taková zpráva přišla nevhodná. Jenže tohle je Sal. Znají se už dlouho a mají společný smysl pro černý humor a ona je vděčná, že jí v životě zbyl alespoň jeden člověk, který nemá potřebu okolo ní chodit po špičkách. Je si také dost jistá, že Sal je asi jediný člověk na světě, který ji tajně nepovažuje za mrchu.

Ještě necitlivými prsty vytuká odpověď. Oči má pořád ještě zamžené spánkem a v hlavě jí buší kocovina. *Prozatím*, odpoví. Také její obvyklá odpověď, stručná, ale stačí. Sal ji znovu zkontroluje před spaním. On dobře ví, že jsou pro ni večery a rána nejhorší a že tehdy sotva zvládá přijímat realitu, v jaké teď žije.

Polovina postele vedle ní je prázdná. Polštář dokonale upravený a povlečení uhlazené. Derek tu v noci nespál. Je služebně kdesi ve městě. Zase. Netuší, kdy se vrátí. Včera, když odcházel, jí to zapomněl říct a ona se zapomněla zeptat.

Uplynulo čtyři sta osmdesát pět dní od doby, kdy ztratila Sebastiana.

To znamená čtyři sta osmdesát pět večerů, kdy ho nekoupala, neoblékala mu čisté pyžamko, neukládala ho do postýlky a nečetla mu *Dobrou noc, měsíci*. Čtyři sta osmdesát pět probuzení do tichého domu, v němž nezněl smích a dupot malých nožek a nikdo na ni z koupelny nevolal „Mamí, utřít!“, protože ačkoliv už sám chodil na záchod, byly mu přece jen čtyři a teprve se základní hygienu učil.

Čtyři sta osmdesát pět dní nočních můr.

Zmocňuje se jí panika. Dopřává si minutu a provádí dechová cvičení, která jí naučil její terapeut, dokud nepřejde to nejhorší a dokud nedokáže znovu fungovat. Nic už sice není normální, ale ona už to dokáže hrát lépe než v minulosti. Alespoň přestala ostatní lidi děsit. Do práce už chodí čtyři měsíce a pracovní rutina jí rozhodně prospěla. Dala jejím dnům řád a poskytla jí k přemýšlení jiná témata než Sebastiana.

Spouští nohy z postele a bolestně mhouří oči, jak jí ve spánku píchlo. Polkne jednu tabletu lexapro a multivitaminu a spláchně to zbytkem vlažné vody a během pěti minut je ve sprše. O pětáctyřicet minut později už se vynořuje z koupelny oblečená, nalíčená a s umytými a učesanými vlasy. Cítí se lépe. Ne skvěle – její dítě se stále pohřešuje a je to jen a pouze její vina –, jsou ale chvíle, kdy se necítí jako oběšenec na konci provazu. Tohle je jedna z nich. To je malá výhra.

Den plyne rychle. Čtyři stříhání, barvení a zábal a pak schůzka vedení, které se sice účastní, ale nechává ji vést Sadie. Hned po narození dítěte Marin povýšila Sadie na generální manažerku a skokově

jí navýšila plat a Sadie teď vede denní agendu všech tří salónů. Marin si nedokázala představit, že by Sadie mohla postrádat už před tím, než se Sebastian ztratil, a poté už vůbec ne. Marin potřebovala zůstat doma a hroutit se, což se jí dařilo celý rok, dokud ji Derek a její terapeut nepřesvědčili, že je čas vrátit se do práce.

Stále ještě na všechno dohlíží – přece jen je to její firma –, většinou se ale zdržuje v zadní místnosti, kde stříhá a barví vlasy vybrané společnosti dlouholetých VIP klientů. Všichni jsou nehorázně zazobaní. Spousta z nich jsou menší celebrity a platí jí šest set dolarů na hodinu, jen aby je stříhala osobně Marin Machadová z Marin Machado Salon & Spa.

Kdysi dávno totiž i ona byla *někdo*. Její práci sledovaly časopisy *Vogue*, *Allure* i *Marie Claire*. Být Marin Machadová bývalo skvělé. Když člověk zadal do Googlu její jméno, zobrazily se mu fotografie tří slavných Jennifer – Lopez, Lawrence a Aniston –, na kterých vždy pracovala osobně. Teď ale její jméno internet spojuje spíš se články a zprávami o Sebastianově zmizení. A o rozsáhlém pátrání, které nikam nevedlo. A o stížnostech na to, že jim policie věnuje nadstandardní péči jen proto, že jsou někdo – protože i Derek je samozřejmě někdo a spolu tvoří vlivný pár s mnoha konexemi, který se navíc přátelí se šéfovou policie. To bylo samozřejmě přehnané – tu ženu viděli sotva několikrát na charitativních akcích. No a pak také o tom, jak se Marin pokusila zabít.

Dnes je z ní výstražný příklad.

To Sadie dostala nápad, aby Marin začala znovu sama pracovat. Marin to prospívá. Práci s vlasy má ráda a za kadeřnickým křeslem se cítí ze všeho nejlépe. Míchá tu barvy, barví proužky a ohání se nůžkami. Práce kadeřníka je dokonalá směs umění a chemie a ona je v tom velmi dobrá.

V křesle před ní teď sedí žena jménem Aurora, dlouholetá klientka, manželka bývalého hráče Seattle Mariners. Její přirozeně hnědé vlasy

už začínají šedivět a ona se během několika minulých sezení snažila jejich barvu změnit na blond. Aurora požaduje kolem tváře platinově blond proužky, aby měla „plážový“ vzhled, ale její vlasy jsou suché, jemné a už nejsou mladé. Marin se rozhoduje na proužky nanést ručně odbarvovač s posilujícím balzámem. Když vlasy vyblednou do barvy vnitřní strany banánové slupky – což bude trvat tak dvacet pětadvacet minut a bude to záviset na zhruba stovce různých faktorů –, Marin je oplachuje a přetírá je fialovým tonerem. Ten na nich nechává necelé tři minuty a vytváří tak dokonale bělostný blond odstín, po kterém klientka toužila.

Celý proces je komplikovaný, ale Marin ho má pod kontrolou. Je pro ni nesmírně důležité dělat věci, jejichž výsledek dokáže předpovědět. Už první týden v práci si uvědomila, že se do salónu měla vrátit mnohem dřív a neztrácet tolik času na terapiích.

„Tak co? Co myslíte?“ ptá se Aurory a rukou upravuje několik pramenů klientčiných vlasů dřív, než je zpevní lakem na vlasy.

„Dokonalé, jako vždycky.“ To říká Aurora pokaždé, protože nějak neví, co jiného má Marin říct. V minulosti Aurora velmi specificky popisovala, co se jí líbí nebo nelíbí. Jenže od té doby, co se Marin vrátila do práce, ji už Aurora zahrnuje jen komplimenty.

Marin pozorně sleduje, zda na své klientce neuvidí nějaké známky nespokojenosti, ale Aurořina radost je zřejmě nelíčená. Otáčí hlavu všemi směry a prohlíží si své nové proužky. Spokojeně se na Marin usměje do zrcadla. „Je to skvělé. Paráda.“

Marin přijímá slova chvály s úsměvem a pokývnutím hlavy a snímá z ní zakrývací plachtu. Pak ji doprovodí k recepci, kde už čeká Veronika, aby od ní přijala platbu. Letmo Auroru obejmě a žena její objetí opětuje, trochu silněji, než je nutné.

„Vedete si skvěle, drahoušku, držte se,“ zašeptá jí Aurora a Marin se v tu chvíli zmocní záchvat klaustrofobie. Zamumlá rychlé *díky* jako odpověď a dost se jí uleví, když ji žena konečně pustí.

„Už jedeš?“ zeptá se jí recepční po pár minutách, když vidí Marin vycházet z kanceláře v kabátě a s kabelkou.

Marin nakoukne do jejího počítače, aby zkontrolovala program na zítřek. Jen tři schůzky odpoledne, a když nepočítá ranní schůzku s terapeutem, zbývá jí před obědem pár hodin na administrativní záležitosti. Vlastně to dělat nemusí, ale je jí hloupé přehrávat všechno na Sadie.

„Řekni Sadie, že tu ráno budu,“ říká Marin a podívá se na mobil. „Užij si večer, V.“

Namíří si to k autu, a právě když startuje, pípne jí v mobilu textovka od Sala. V poslední době je to jediný člověk, který jí na rtech dokáže vyvolat jiný než zdvořilostní úsměv.

Pojď do baru, píše, jsem tu sám s pár vysokoškoláky. Jsou to blbci, co neznají jiný pivo než Budweiser.

Nejde to, odpovídá. Jedu na skupinu.

Fajn, přijde zpátky odpověď. Tak doraz, až s tím seabemrskáčstvím skončíš. Chybíš mi.

Je v pokušení napsat, že přijde, protože jí taky chybí, ale po skupinové terapii toho má vždycky dost. *Možná*, odepisuje, protože nechce napsat, že nepřijde. *Víš, jak mě to vždycky unaví. Ozvu se.*

Tak prima, píše. Ale vymyslel jsem nový koktejl, co musíš zkusit. Mojito s trochou grenadiny a ananas. Říkám tomu Hawai 5-0.

To zní děsně, odepisuje s úsměvem. Zpátky přijde už jen obrázek muže, ukazujícího prostředníček, nad kterým si pohrdlivě odfrkne.

Sal se neptá, kde je dnes Derek. Nikdy se neptá.

Na jižní stranu centra Seattlu je to patnáct minut jízdy. Než zaparkuje na místě, kde se její skupina schází, už je znovu smutná. A to je v pořádku, protože tady je zřejmě jediné místo na světě, kde se může cítit uboze po libosti a nemusí se za to nikomu omlouvat. A navíc určitě není ta nejubožejší osoba v místnosti. Ani terapie taková není. Terapie je bezpečné místo, to ano, ale pořád tam cítí,

že ji někdo hodnotí, a ve vzduchu visí nevyslovené očekávání, že se to zlepší.

Dnešní setkání naopak žádné takové očekávání nevzbuzuje. Skupina rodičů pohřešovaných dětí je název pro skupinu lidí, kteří mají společnou jednu hroznou věc: jejich děti se pohřešují. Sal ji popsal jako sebemrškačství. Vlastně se nemýlí. Některé večery je to vlastně docela trefné a je to přesně to, co potřebuje.

Před jedním rokem, třemi měsíci a dvaceti dvěma dny prožila nejhorší den svého života a provedla nejhorší věc svého života. Byla to jen a jen její vina. Vinit mohla jen a pouze sebe.

Kdyby nepsala textovky na mobilu, kdyby nepustila Sebastianovu ruku, kdyby šli do cukrárny dříve, kdyby ho netáhla do toho knihkupectví a kdyby zvedla oči od toho mobilu dřív, *kdyby, kdyby, kdyby...*

Její terapeut jí říká, že se musí přestat fixovat na ten den a že jí nijak nepomáhá, když si neustále přehrává každou vteřinu, jako kdyby mohla na něco objektivního přijít. Říká, že musí najít způsob, jak se vyrovnat s tím, co se stalo, a nechat to za sebou, ale samozřejmě se nevzdat Sebastiana. Znamenalo by to žít produktivní život přes všechno, co se jí stalo, co *dopustila*, co udělala.

Marin si myslí, že to jsou kecy. A proto už k němu nechce chodit. Ona se na ten den *touží* fixovat. *Chce* si tu ránu neustále rozdírat. Nechce, aby se zahojila, protože pokud se zahojí, bude to znamenat, že všechno skončilo a její chlapeček je pryč už navždycky. Nechápe, že to někdo nemůže pochopit.

Kromě členů téhle skupiny.

Cíví na omšelou žlutou ceduli pekárny koblih Big Holes. Žlutá vlastně není žlutá, spíš něco mezi barvou hořčice a citronu. Vždycky svítí. Kdyby jí někdo loni řekl, že tady bude každý měsíc se skupinou lidí, se kterými se nikdy neviděla, neuvěřila by.

Spoustě věcí by neuvěřila.

Klíče jí vyklouzly z ruky, ale podařilo se jí je zachytit dřív, než dopadly na zem do špinavé kaluže. To je vlastně obraz jejího dnešního života. Série takových pádů a zachycení, omylů a lítosti, neustálé žonglování s předstíráním normálního života a touhou zhroutit se.

Jednoho dne jí všechny ty míčky vyklouznou a spadnou.

A rozletí se na kusy.

KAPITOLA 3

FBI odhaduje, že v současné době se pohřešuje asi třicet tisíc dětí.

Je to znepokojivě vysoké číslo, ale přesto se rodič pohřešovaného dítěte cítí v naprosté izolaci. Pokud se to nestane přímo vám, nedokážete nikdy pochopit noční můru vědomí, že netušíte, kde vaše dítě je a zda vůbec žije. Marin potřebuje vidět lidi, kteří sami prožívají tohle peklo. Potřebuje bezpečné místo, kde dokáže vyslovit všechny svůj strach, kde ho dokáže rozpitvat a vědět přitom, že ostatní v místnosti dělají totéž.

Žádala Dereka, aby s ní docházel do skupiny také, ale on odmítl. Nerad hovořil o svých emocích a o Sebastianovi odmítal mluvit úplně. Kdykoliv se o něm někdo zmíní, okamžitě se uzavře. Je to emoční forma předstírání mrtvého brouka. Čím víc se o něj někdo zajímá, tím méně reaguje, až to dotyčný nakonec vzdá. Dělá totéž i Marin. Vlastně možná hlavně Marin.

Téměř před rokem, když poprvé začala do skupiny docházet, tu bylo sedm členů. Setkávali se ve sklepení kostela svatého Augustýna. Skupina je teď pouze čtyřčlenná a přesunula se do zadní místnosti téhle pekárny. Zvláštní místo k setkávání, ale žena, která to tu vlastní, je sama matkou pohřešovaného dítěte.

Pekárna se jmenuje Big Holes, Velké díry, což by mělo být vtipné, ale Frances Payneová nemá moc smyslu pro humor. Jednou z prvních věcí, kterou Marin osvětlila, bylo to, že Big Holes vlastně není

pekárna, protože se tu dělají pouze koblihy a káva. Trvala na tom, že slovo pekárna navozuje určitou dovednost, jíž ona nevládne. Frances bylo právě padesát, ale vypadá na sedmdesát. Tvář má zbrzděnou tak hlubokými vráskami, že vypadá skoro jako plastická mapa. Její syn Thomas se ztratil, když mu bylo patnáct. Jednou večer se vydal na oslavu, kde spousta pubertáků pila a užívala drogy. Nikdo si nepamatoval, kdy odešel. Nic po něm nezbylo. Prostě zmizel. Frances je sama a Thomas byl to jediné, co měla. Ztratil se před devíti lety.

Lila Figueroa je nejmladší členkou skupiny. Je jí třicet čtyři. Má tři děti, je dentální hygienistka a za manžela má dětského zubaře Kyla. Společně mají dvě malé děti, batolata. Pohřešuje Devona, syna z prvního manželství. Když mu bylo deset, vyzvedl ho jednou ve škole jeho biologický otec, který ho v tu dobu neměl mít, a naposledy byli viděni v Santa Fe v Novém Mexiku. Ačkoliv Devona neunesl žádný cizinec, Lila tvrdila, že jeho otec je násilník. Když byl Devon ještě děcko, prý mu záměrně spálil nožičku o kamna, když nepřestával plakat. Tenkrát prý popadla dítě a odešla.

Simon Polniak je jediný muž ve skupině. Je manažerem prodejny Toyoty ve Woodinville a každých pár měsíců přijede v novém předváděcím voze. Se svou ženou Lindsay docházeli do skupiny společně, ale před šesti měsíci se rozvedli. Ona si nechala labradoodla a Simon skupinu. Rád vtipkuje, že z toho vyšla lépe. Jejich dceři Brianně bylo třináct, když ji přes internet vylákal z domu nějaký cizinec. Ten někdo předstíral, že je mu šestnáct a jmenuje se Travis. Vyšetřování odhalilo, že Travisovi je devětadvacet, pracuje na částečný úvazek ve skladu elektroniky a žije u rodičů, odkud zmizel neznámo kam, stejně jako Brianna. To se stalo před čtyřmi lety a od té doby o nich už nikdo neslyšel.

Všichni čtyři se scházejí v malé zadní místnosti pekárny Big Holes každé první úterý v měsíci. Příležitostně se k nim přidá někdo

další – Frances má na Facebooku stránku skupiny a v kostele svatého Augustýna mají inzerát, takže si je zájemci mohou vyhledat, ale nováčci obvykle nezůstávají dlouho. Takováto skupinová setkání nejsou pro každého.

I dnes je tu jeden nováček. Frances ji představuje jako Jamie – bez příjmení, zatím ještě ne celým jménem. Když Marin vejde do zadní místnosti, je jí na první pohled jasné, že Jamie má za sebou čerstvý zážitek. Oči má oteklé, tváře propadlé, vlasy ještě vlhké od sprchy, pod kterou se pravděpodobně donutila vlézt těsně předtím, než odešla z domu. Oblečení na ní visí jako na někom, kdo nedávno hodně zhubl. Je těžké odhadnout její věk, Marin ale tipuje něco ke čtyřicítce. Kabelku si odložila na zem vedle židle a nohama v sandálech značky Michael Kors pohupuje nahoru a dolů. Vypadá na ženu, která obvykle chodí na pedikúru, na té ale už zjevně dlouho nebyla. Nehty na nohou má přerostlé a nenalakované.

Marin každého zvlášť pozdraví. Než se posadí, vybere si koblihu s kokosovou příchuťí a se Simonem si vymění zasvěcený pohled. Je vždycky zajímavé pozorovat, jak dlouho nováček vydrží. Mnoho takových nedokončí ani první sezení. Realita takového života je na ně příliš.

Ten pocit viny je příliš.

„Tak kdo chce začít?“ ptá se Frances a rozhlíží se kolem.

Jamie skloní hlavu. Lila si odkašle a všichni se k ní nepatrně otočí, aby ji vybídli, že může začít.

„Kyle a já to nemáme teď moc dobré.“ Lila vypadá hubenější, než si ji Marin pamatuje z minulého sezení. Kruhy pod očima má také výraznější. Má na sobě džíny a tlustý pletený svetr s malinou na prsou. Ráda se obléká trochu dětinsky, to kvůli dětským pacientům v ordinaci. Klasické koblisy před sebou se ještě nedotkla, zato mocnými doušky upíjí z hrnku kávu. Rtěnku už má téměř pryč, a tak jsou vidět suché rozpraskané rty.

„Nevím, jak dlouho ještě dokážeme předstírat, že je všechno v pořádku. Pořád se hádáme, fakt hrozně. Ječíme na sebe, tlučeme do zdi, házíme po sobě věci. Nesnáší, když sem chodím. Říká, že se příliš držím minulosti.“ Lila se rozhlíží kolem a z každého póru jí prýští vyčerpání. „Vážně si myslíte, že je to tak? Že se příliš držíme minulosti?“

Samozřejmě že ano. Marin ale mlčí, protože to není to, co chtějí slyšet.

Simon se prokousává druhou koblihou a Marin tuší, že si před odchodem dnes dá ještě třetí. Od jejich posledního setkání přibral. Narostlo mu břicho a ztloustl obličej a začal si pěstovat vousy, aby skryl kulatící se bradu. Jeho vlasy jsou změt neposlušných kudrn. Marin by s tím v salónu dokázala pár věcí udělat, nemá ale ponětí, jak mu to nabídnout, aniž by zároveň nezněla jako snob. Má za to, že už takhle ji ostatní považují za trochu namyšlenou, a to, že sem dnes dorazila v šatech Chanel, které měla v práci, tomu nejspíš nepomohlo.

„A co je na tom špatného?“ ptá se Simon. „Nějak to musíme zpracovat. Všechny ty myšlenky a naděje. Co s tím máme dělat, když to nesmíme přinést sem?“ Strčí si do úst poslední kousek koblíhy a otře si ruce o džíný. „Lindsay si nakonec řekla, že to pro ni není dobré. Chtěla na to přestat myslet a mluvit o tom. Říkala, že někdy si na odchodu připadá hůř, protože jí tady všichni připomínají, že to zřejmě nebude mít šťastný konec.“

Všichni si povzdychli. Je těžké to přiznat, ale Lindsay měla pravdu. Takové už tyhle skupiny jsou. Jestliže jste jeden z těch mála, jejichž dítě se nakonec najde, můžete do nich přestat docházet. Ať už se dítě našlo živé, či mrtvé, přestalo být *pohřešované*, a tak zřejmě potřebujete podpořit úplně jinak. Odchod ze skupiny je nevyhnutelný a všichni to vědí. Zvláště pokud se vaše dítě našlo mrtvé. To nikdo ze skupiny nechce slyšet.

A pokud se nějakým zázrakem vaše dítě našlo živé, pak stejně přestanete do skupiny docházet, protože nechcete, aby vám ostatní

připomínali noční můru, kterou jste prožívali a v níž se oni denně utápějí.

Manželství Lily a Kyla bylo v troskách od doby, kdy Marin začala docházet do skupiny. Jaká je rozvodovost párů s pohřešovaným dítětem? Astronomicky vysoká. Lila se alespoň s manželem ještě dokáže hádat. Marin s Derekem už se nehádají. Abyste se s někým dokázali hádat, musí vám na něm alespoň trochu záležet a tomu druhému musí záležet na vás, aby vám odpovídal.

„Tráví hodně času se ženou, se kterou se setkal na zubařské konferenci před pár měsíci,“ vyhrkne Lila. „Tvrdí, že jsou jen přátelé, ale chodí spolu na kávu a na oběd, a když jsem se s ní chtěla seznámit, rozčílil se a řekl mi, že snad může mít vlastní přátele. Já si myslím... že mě podvádí.“

Skupina mlčí.

„Ne, určitě ne,“ řekne konečně Simon. Někdo něco musí říct a Simon vždycky promluví první, protože mu je dlouhé ticho nepříjemné.

„Má tě přece rád,“ přidává se Frances, ale nezní to příliš přesvědčivě.

Jamie mlčí. Dívá se do podlahy a mezi prsty si kroutí pramínek vlhkých vlasů.

Ozve se dlouhý povzdech, a když se všichni otočí k Marin, uvědomí si, že to vzdychla ona.

„Možná že tě *opravdu* podvádí,“ řekne nakonec. Simon a Frances jí věnují tvrdý pohled. Marin je to jedno. Nehodlá Lile říkat lži, kterým sama nevěří, jen proto, aby se na chvíli cítila líp. Lilino dítě se *pohřešuje*, je neznámo kde. To nejmenší, co pro ni můžou udělat, je nesnažit se ji přesvědčit, že ji ještě navíc klamou vlastní oči. „Ty Kyla znáš nejlíp. Jestli si myslíš, že tě podvádí, neměla bys dělat, že to nevidíš. Je mi to líto. Tohle si nezasloužíš.“

Lile se kutálí po tváři obrovská slza. Frances jí podává kapesníček.

„Měla jsem to tušit,“ říká. „Kyle se nerad seznamuje s novými lidmi. A já taky ne. Vždyť víte, jaké to je, mluvit s někým novým.“

Všichni příkyvují, Jamie také. Ano, vědí. Noví přátelé jsou nejhorší. Neznají vaši minulost, a tak si musíte vybrat, zda budete předstírat, že jste normální, což je strašně vyčerpávající, nebo zda jim to všechno vypovíte, což je neméně vysilující. Nic mezi tím neexistuje a obě možnosti jsou naprd.

Lila vypila příliš mnoho kávy. Marin je to jasné podle toho, jak rychle pošukubává nohou nahoru a dolů. „Důkaz ale nemám. Jen takový pocit.“

„Řekneš mu to?“ ptá se Marin mírně.

„Já nevím.“ Lila si kouše nehet na palci s vervou štěněte ohlodávajícího kost. „Nevím, co mám dělat. Já vlastně nevím, jestli jsem našťvaná. Nespali jsme spolu dva roky. Sakra, možná už tři roky. Vlastně si nevzpomínám, kdy to bylo naposledy. Když se ho na to zeptám, popře to. A pohádáme se. Bože, já už mám těch hádek dost.“

„Jste manželé,“ namítne ostře Frances. „Sex s někým jiným je prostě špatný a je jedno, jak dlouho jste spolu nespali.“

„Jenže muži mají svoje potřeby,“ podotýká Simon.

„Nebud' pitomec,“ plácne ho Frances po noze. Marin je jí za to vděčná, protože být to na ní, jednu by mu rovnou vrazila.

„Simona si nevšímej,“ radí Marin Lile. „Muži možná mají své potřeby, ale co dělá Kyle, není správné. Nemusíš mu to ale říkat dřív, než se na to budeš cítit.“

„A co když se na to nebudu cítit nikdy?“ Lile se začaly oči plnit slzami. „Co když chci strčit hlavu do písku a dělat, že to neexistuje? Už takhle toho mám dost, co musím zvládat.“

„Jestli si myslíš, že tě podvádí, měla bys ho opustit,“ řekla přímo Frances. „Když tě podvedl jednou, bude tě podvádět pořád.“

„Jenže my spolu přece pracujeme.“ Slzy se jí už začaly řinout po tvářích. Vyrývají v make-upu cestičky a ona je otírá hřbetem ruky,

takže výsledek ještě zhoršuje. „Máme spolu dvě děti. To není tak jednoduché, Frances.“

„Já říkám jen to, že bys neměla zůstat s člověkem, který tě zradil.“ Frances si zakládá ruce na prsou, jako pokaždé, když si myslí, že má pravdu. „To už ti bude líp samotné. Náš milý Simon tady promine, ale já už jsem dávno přišla na to, že je mi bez chlapa líp.“

Jasně, máš fakt bezva život. Lila a Marin si pokradmu vymění pohled. Obě je napadlo totéž. Frances má tuhle skupinu, pekárnu, a to je tak všechno.

„A co když to nechci nijak řešit?“ Znovu si začíná okusovat palec. „Co když nechci nic měnit? Co když... to může být ještě horší? Co když si to zasloužím?“

„Hovno,“ řekne zřetelně Simon, ale jeho rezignovaný výraz nekoresponduje s rozhodností, s jakou to řekl.

Frances už nemá co dodat a Marin vlastně také ne. Na nezávazný pokec je příliš unavená a nemá sílu přesvědčovat Lilu o něčem, čemu sama nevěří. Všichni jí tady rozumí. Každý v této místnosti žije denně s břemenem vědomí toho, co provedli. Nezládli ochránit své dítě. A to je přece základní povinnost každého rodiče.

Takže ne, nezaslouží si žít dobrý život. Ne, když jejich děti nejsou v bezpečí.

„Buď na sebe hodná.“ To je to nejlepší, co jí Marin dokáže říct, a jakmile to vysloví, ušklíbne se. Ta slova jsou tak plytká a bezvýznamná. Ví, že by neměla jen tak říkat otřepané fráze z knih, a Lila na ni také ihned zaútočí.

„Ano? Jako ty?“ vyštěkne a Marin zděšeně zamžiká. „Pročpak ty nevypadneš ze svého podělaného manželství? S Derekem prakticky nemluvíte. Kdy jste spolu naposledy spali? A ty...“ obrací svůj hněv k Frances, „ty jsi nebyla vdaná od doby kamenné a jediní lidé, se kterými se bavíš, sedí tady v té pekárně. Ty taky nejsi zrovna skvělý příklad, jak bych chtěla žít za dvacet let.“

„No tak, Lilo,“ kárá ji Simon a natahuje se pro další koblihu. Marin měla pravdu, bere si už třetí. „To není zrovna milé.“

„Ano? A tobě nějak prospělo, že jsi byl *milý*?“ zvyšuje Lila hlas. „Kam tě dostalo, že jsi byl *milý*, Simone? Žena ti utekla a ze všech těch koblih tady jsi akorát nabral deset kilo.“ Otočí se k Jamie, která se pod jejím pohledem viditelně zmenšuje. „Vážně tu chceš být? Protože ty takhle teď žiješ taky. Pořád máš ještě čas to odmítnout.“

„*Hele*,“ reaguje Marin, teď už také zvýšeným hlasem. To, že Lila šteká na ni a na Frances, je pořádku. Ony to zvládnou. Zato Simon je mnohem citlivější, a když se rozpláče – k čemuž nemá daleko –, je to pro všechny nepříjemné. A nováček by tomuhle neměl být vystaven už vůbec. Už tak to mají v životě dost těžké. „Chápu, že jsi našťvaná, ale přestaň kolem sebe kopat. My jsme na tvojí straně.“

„Já ale *nechci* být na téhle straně,“ roztřeše se Lile hlas. Chvějí se jí už i ruce. „Já tady na téhle straně s vámi být nechci. Copak to nechápete? Nechci mít takovýhle život. A nechci to slyšet ani od tebe, Marin, protože jestli tě Derek zatím ještě nepodvádí, tak brzy začne. Chlapi jsou už takoví.“

„No tak, no tak!“ zdvihá Simon baculaté ruce. Marin ho nikdy neslyšela mluvit takhle hlasitě. „Tak se uklidníme, dámy.“

„Jdi do prdele i s dámami,“ vstává Frances. Za chvíli bude potřebovat cigaretu. „Lilo, zlato, buď se s tím smiř, nebo ne, ale přestaň tu proboha na nás ječet. Já jen říkám, že máš na výběr, ano? A ty si budeš muset vybrat. Ale zůstat s chlapem, který tě podvádí, protože si dáváš vinu za to, že se ti ztratilo dítě, tím se jen trestáš a trestáš i svoje další děti. Ty nemůžeš za to, co se Devonovi stalo.“

„Přijela jsem pro něj pozdě,“ láme se Lile hlas. „Přijela jsem pozdě. Kdybych se nezdržela, jeho otec by ho nikdy nemohl vyzvednout a můj syn by byl doma se mnou a v bezpečí.“

„Jasně, a učitelé mu ho taky neměli vydat.“ Frances se začíná ošívat. Šátrá si po kapsách, kde má schovaný balíček cigaret.

Simon spořádal svou třetí koblihu a znovu si otírá cukr z dlaní o boky džín.

„Jenže já jsem přijela pozdě,“ opakuje Lila. „To byla moje vina.“

„Ano, nebylas tam, když Devona unesli,“ souhlasí tiše Marin.

„Jenže když unesli Sebastiana, já tam *byla*.“

„Marin, Sebastianovi byly jen čtyři. Děti se prostě občas zatoulají.“ Simonův hlas zní stejně zoufale, jak se tváří. „Devadesát devět celých devět desetin procenta se prostě občas ztratí a zase najde. To nebyla tvoje vina. On se ztratil, protože ho někdo odvedl. *Unesl*.“

Obrací se k Lile, která tiše naříká. „A ten tvůj ex, ten ho taky unesl. Ty sis myslela, že Devon je ve škole v bezpečí, protože ve škole mají být děti v bezpečí. A on taky byl, až do toho dne. Kdybys přijela včas, nic by se nezměnilo. Jeho otec by ho unesl někdy jindy.“

Všichni pár vteřin sedí tiše. Všechno tohle už si dávno řekli, ale pomáhá slyšet to nahlas. I když to pomáhá jen chvíli.

Marin se dívá na Jamie, která zatím na nic nereagovala. Zajímalo by ji, jaká antidepresiva jejich nová členka asi bere.

„Dáme si deset minut pauzu,“ hlásí Frances. Mizí u východu s cigaretou v ruce dřív, než kdokoliv dokáže cokoliv namítnout.

Simon míří k záchodkům. Lila popotahuje a následuje ho. Marin také potřebuje jít, ale je tu jen jeden dámský záchod a Lila potřebuje chvíli o samotě, aby se trochu sebrala. Jamie vstává a protahuje se, pak přechází ke stolu a vybírá si z nabídky tyčinku s javorovým sirupem. *Bude to její oblíbená?* vrtá Marin hlavou. *A bude tu dost dlouho na to, aby si stihla něco oblíbit?*

Protože tahle skupina je příšerná. Jakže ji to Sal nazval? Ano, *sebemrškačská*.

Simon má s tím únosem pravdu. Když byly Sebastianovi sotva tři roky, čtvrtého července se jí ztratil v zábavním parku. Po pěti nejdelších minutách jejího života jí ho přivedl naprosto cizí člověk. Protože cizí člověk si všiml, že ten malý chlapec se v rušném parku